

РЕШЕНИЕ

№ 1221

гр. Велико Търново, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20214110103092 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен иск за установяване съществуване на вземане на взискател по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, срещу която в срок е подадено възражение от длъжника. Правното основание на предявените искове е чл.422 вр. чл.415 от ГПК вр.чл. 284 ал.2 от ЗЗД.

В исковата молба ищецът ***** излага твърдения, че сключил с ответника договор за правна помощ и го упълномощил в качеството му на адвокат да представлява ищеца във връзка с негов правен спор с ***** . Сочил се, че в изпълнение на предоставеното му пълномощие, ответникът подал от името на ищеца заявление за издаване на заповед за изпълнение в Районен съд ***, където било образувано частно гр.дело ****. Сочил се, че след влизане в сила на заповедта за изпълнение бил издаден изпълнителен лист, въз основа на който ответникът образувал изп.дело №**** по описа на ЧСИ Д К. Излагат се твърдения, че пълномощното включвало правото плащанията по делата да постъпват по банковата сметка на ответника, който впоследствие трябвало да ги изплати на „****“. Сочил се, че изпълнителното дело приключило през 2016г., по сметката на ответника били изплатени 1 480,02лв., но сумата не била преведена на ищцовото дружество. Ищецът заявява, че се снабдил със заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по частно гр.дело №**** по описа на ВТРС, срещу която постъпило възражение от длъжника и след дадени от съда указания предявил настоящия иск. Отправя искане съдът да приеме за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 1480,02лв., представляваща неизплатени от ответника на ищеца суми, постъпили по неговата сметка на 18.10.2016г. по изп.дело №**** по описа на ЧСИ Д К, ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/10.06.2021г./ до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск по съображения изложени в отговора. Твърди, че той е заплатил дължимите такси по заповедното и изпълнителното производство със собствени средства, както и че не е получил от ищеца посочените в договорите за правна помощ адвокатски възнаграждения, с които суми прави прихващане срещу исковата претенция. Прави възражение за погасяване по давност на исковата претенция, като счита, че приложение

намира кратката давност, за вземания за обезщетение и неустойки.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно и от събраните доказателства се установява, че по заявление на „*** пред ГОРС е било образувано частно гр.дело ***, по което е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК ***г. срещу длъжникът ****за сумите 337,40лв., главница, представляваща незаплатена сума по договор за медицинско обслужване *****, за вземания по фактури, посочени в заповедта за изпълнение, за сумата 34,93лв., представляваща лихва за забава, за периода от падежа на всяко вземане до 25.07.2016г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане ,както и разноски в заповедното производство в размер на 25лв. за държавна такса и 300лв. за адвокатско възнаграждение.

Въз основа на издадения поЧ.гр.д. № **** година на ГОРС изпълнителен лист, ответникът, в качеството си на пълномощник на ищцовото дружество, е образувал изпълнително дело № *** по описа на ЧСИ Д. К, рег. № ***, като ищецът изрично е упълномощил адв. П. с правото да получава по негова банкова сметка сумите по изпълнението.

Видно от договор за правна защита и съдействие, между страните е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 720 лв. Видно от сметка от 30.09.2016г. по изп.дело са заплатени 84лв. за такси.

Видно от Удостоверение, изх. №**** година на ЧСИ Д. К, рег. № 728 при КЧСИ и платежно нареждане от ****. по изпълнително дело № ****, на **** година е изплатена сумата в размер на 1 480,02 лева по банкова сметка на адв. П. П..

От приложеното по делото платежно нареждане от ***г. се установява, че хода на настоящото производство ответникът е платил на ищеца сумата в размер общо на 3040.84 лева, като в проведеното на 13.10.2022 година съдебно заседание процесуалният представител на ищцовото дружество изрично признава, че с част от тази сума в размер на 442,80 лева е погасена част от исковата претенция в настоящото производство, поради което ищецът намали исковата си претенция със сумата 442,80лв., поради плащането ѝ в хода на производството.

По делото е представено писмо от 22.09.2021 година на „***** до ответника, уведомление от ответника до ищцовото дружество от 07.09.2021г. във връзка с водена между тях кореспонденция относно взаимни претенции.

На 10.06.2021г. ищцовото дружество подало до Великотърновски районен съд заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК против ответника П. Ц. П.. Въз основа на заявлението на **** е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от ****на Великотърновски районен съд против П. Ц. П. за заплащане на сумата от 1707,82 лв., представляваща неизплатена от длъжника по сметка на заявителя сума, преведена на 18.10.2016 г. по адвокатска сметка по изпълнително дело №

***** в качеството му на пълномощник на заявителя *****, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението (10.06.2021г.) до окончателното изплащане на задължението, както и сумата 34,15 лв. (тридесет и четири лева и петнадесет стотинки), представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

В законоустановения едномесечен срок от връчване на заповедта за изпълнение, длъжникът подал възражение за недължимост на сумите по нея. В едномесечния срок от съобщаването заявителят предявил настоящия положителен установителен иск.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният положителен установителен иск с правно основание чл. 422 вр.чл.415 ал.1 от ГПК е допустим – предявен е от лице – заявител, имащо правен интерес да иска установяване със сила на пресъдено нещо съществуването на вземането си по издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, против която е подадено своевременно възражение от страна на длъжника.

Разгледан по същество същият подлежи на отхвърляне по следните съображения:

Предявеният положителен установителен иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на сумата, за която е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ съществуване на вземането си, да установи по безспорен начин неговото съществуване спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи процесуалната тежест да докаже съществуването на фактите, които са породили неговото вземане.

В настоящото производство, между страните не е спорно възникването на облигационно правоотношение между ищцовото дружество и ответника по силата на договор за правна защита и съдействие, с който ищецът е възложил на ответника да извършва действия по процесуално представителство пред ГОРС за завеждане на заповедно производство за вземания на ищцовото дружество срещу ЦДГ ***, както и договор за правна защита и съдействие, по силата на който ищецът е възложил на ответника процесуално представителство по водене на изпълнително дело пред ЧСИ **** за събиране на вземанията по издадения изпълнителен лист по частно гр.дело *****

Договорът за правна защита и съдействие разкрива всички съществени елементи на договора за поръчка, правата и задълженията по който са уредени в разпоредбите на чл. 280 и сл. От ЗЗД . При него довереникът изпълнява за сметка на доверителя възложените му в случая правни действия, като се задължава да изпълни поръчката с грижа на добър стопанин и да пази имуществото във връзка с нея- чл. 281 от ЗЗД. В конкретния случай се доказва, че адв.П. е депозирал пред ГОРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по силата на възложените му от ищцовото дружество правни действия, а след влизане в сила на заповедта за изпълнение е депозирал пред ЧСИ молба за образуване на изпълнително производство срещу длъжника въз основа на издадения изпълнителен лист.

От събраните по делото доказателства се установи, че по образуваното пред ЧСИ Д.К

изпълнителното дело **** са преведени по сметка на адв. П. събрани суми в размер на 1480,02лв. Ответникът, чиято бе доказателствената тежест не установи да е превел посочената сума по отчетната сделка по сметка на ищцовото дружество преди образуване, както на заповедното, така и на настоящото исково производство, поради което съдът приема, че е било налице неизпълнение на задълженията му по договора за поръчка.

В хода на производството ответникът представи платежно нареждане за преведени суми към ищеца по неплатени фактури от детски градини, като ищецът заяви, че с част от сумата, в размер на 442,80лв., е погасена част от исковата претенция в настоящото производство, поради което се отказва от тази част като намалява исковата претенция с посочената сума и след намаляването размера на иска е 1037,22лв.

Възражението на ответника за погасяване по давност на претенцията на ищеца за връщане на получената при изпълнение на поръчката сума е неоснователно, тъй като задължението за предаване на получените парични средства не е обвързано със срок за изпълнение и на основание чл. 69, ал. 1 от ЗЗД неговата изискуемост е настъпила от момента, в който съдебният изпълнител е превел сумите по банковата сметка на довереника, поради което не е било необходимо последният да бъде канен от доверителя, за да изпълни. Налице е парично вземане по чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, по отношение на което приложение намира разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД като петгодишният давностен срок е започнал да тече на 18.10.2016г. и е прекъснат на 10.06.2021г., на основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, вр. чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Срещу дължимостта на горепосочената сума ответникът наведе възражение за прихващане със сумата 1129 лв., с твърдения ,че същата представлява дължими към него от страна на ищеца незаплатени суми за държавна такса и адвокатско възнаграждение по частно гр.дело №1199/2016г по описа на ГОРС и такси и адвокатско възнаграждение по изп.дело ****по описа на ЧСИ ****.

Прихващането е способ за погасяване на две насрещни вземания – пари, или еднородни и заместими вещи до размера на по – малкото, като според чл.103 от ЗЗД за извършването му е необходимо вземането на прихващащия /активното вземане/ да е ликвидно и изискуемо, а задължението му / пасивното вземане/ е достатъчно да бъде изпълняемо. Необходимо е още изявлението за прихващане да достигне адресата си, като не може да бъде направено под условие или срок, с изключение на направеното пред съд, което е под условие за основателност на предявеното с иска вземане. Съгласно задължителните постановления на ТР № 2/18.03.2022г. по тълк. Дело № 2/2020 г. На ОСГТК на ВКС, т.1 , действието на прихващането настъпва с обратна сила –от първия ден, в който прихващането е могло да се извърши, т.е. когато активното вземане е било изискуемо, а пасивното– поне изпълняемо. За обратното действие на погасителния способ е без значение кога е настъпила ликвидността на вземането на прихващащия – в процеса, или извън него. Обратното действие на прихващането следва и от възможността да се прихване с погасено по давност вземане, когато пасивното вземане е възникнало преди да изтече давностния срок за вземането на прихващащия. В конкретния случай ответникът е направил възражение за

съдебно прихващане за сумата от общо 1129 лева, представляваща заплатена от него ДТ от 25 лева по ч.гр.д.№ ****г. на ГОРС и заплатени такси от 84 лева по изп.дело № 1021 на ЧСИ Д.К както и незаплатени адвокатски възнаграждения от по 300лв. за заповедното производство и 720 лева за изпълнителното производство. Приложените доказателства установяват плащането на сумите от 25 лева и от 84 лева. Не е спорно и че е било договорено адвокатско възнаграждение, както за заповедното производство, така и за изпълнителното производство, както следва 300лв. за заповедното производство и 720лв. за изпълнителното производство.

В изявленията си в открито съдебно заседание законният представител на ищеца не оспорва, че не е заплатил тези суми за такси и адвокатско възнаграждение в горепосочените размери, но твърди, че същите са били прихванати извънсъдебно срещу задължения на ответника по заеми, които той му е предоставил и не са били погасени от него. Отделно от това заявява, че е имало договорка за назначаването на служител на адв.П. на длъжност юрисконсулт при ищцовото дружество, във връзка с което ответникът е следвало да внася дължимите за това лице осигуровки. Съдът намира тези възражения на ищеца за неоснователни. Относно твърденията за дадени заеми те освен, че не бяха конкретизирани, останаха голословни и неподкрепени от никакви доказателства. Отделно от това следва да се има предвид, че дори да има такива, заемите са давани в лично качество от управителя на дружеството, съдейки по приетата кореспонденция между страните, а не от името и за сметка на дружеството-ищец. Що се отнася до възникнали трудови правоотношения между ищцовото дружество и трето за делото лице, то задълженията по тях включително към държавното обществено осигуряване възникват за страните по това трудово правоотношение, а не за трети лица. На следващо място и това твърдение остана неподкрепено с никакви доказателства.

С оглед изложеното съдът намира направеното възражение за прихващане със сумата 1129 лева за основателно. Неоснователно е и възражението на процесуалния представител на ищеца за погасяване по давност на насрещното вземане на ответника. С разпоредбата на чл. 104, ал. 2 ЗЗД законодателят е регламентирал обратно действие на прихващането, като насрещните вземания се смятат за погасени от деня, в който прихващането е могло да се извърши, т.е. когато активното вземане е изискуемо, а пасивното – поне изпълняемо. В случая по делото това е 18.10.2016 г, към който момент насрещното вземане на ответника не е било погасено по давност.

С оглед гореизложеното претенцията на ищеца по чл. 422, ал. 1, вр. Чл. 415 от ГПК, вр. чл. 284, ал. 2 от ЗЗД,от ЗЗД относно установяване дължимостта на сумата от 1037,22 лв., за която е издадена заповедта за изпълнение по частно гражданско дело №****., по описа на ВТРС следва да бъде отхвърлена като погасена чрез прихващане с насрещното вземане на ответника от 1129 лв.

С оглед неоснователност на иска за главница, неоснователна е и акцесорната претенция за лихва за забава, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/10.06.2021г/ до окончателното изплащане.

По разноските:

Ищецът е претендирал присъждане на разноски, като съдът в исковото производство съгласно т.12 на Тълкувателно решение №4/2013 на ОСГК на ВКС следва да се произнесе и за разноските в заповедното производство. В конкретния случай разноските в заповедното производство, включени в заповедта за изпълнение са 34,15 лв., за държавна такса. В исковото производство направените от ищеца разноски са 34,15 лв. за държавна такса и 300лв. за адвокатско възнаграждение. Възражението на ответната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца е неоснователно, тъй като същото е в минимален размер по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При това положение общият размер на разноските на ищеца за заповедното и исково производство възлиза на 368 лв., като на основание чл.78 ал.1 от ГПК и предвид на това, че част от исковата претенция беше платена в хода на производството, следва ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 110,10лв. лв. за разноски в заповедното и в настоящото исково производство. Плащането на част от исковата сума в размер на 442,80лв. е извършено след завеждане на делото, поради което в полза на ищеца следва да се присъдят разноски, съразмерно на платената част от исковата претенция.

Ответникът също е претендирал разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780лв. С оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.78 ал.3 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски. От страна на ищеца е релевирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника, което възражение съдът намира за основателно. Съдът като съобрази, че производството не е с голяма фактическа и правна сложност, намира, че следва да редуцира адвокатското възнаграждение до минимума съгласно действащата към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция на чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като същото след редуцирането възлиза в размер на 333,60лв. С оглед отхвърляне на неплатената част от исковата претенция поради уважаване на възражение на прихващане, в полза на ответника следва да се присъдят направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 233,79лв., съразмерно на отхвърлената поради прихващане искова претенция.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „*****“, ЕИК ***** , със седалище ***** , представляван от Й. И. Р. срещу П. Ц. П. с ЕГН ***** , с адрес ***** иск по чл.422, ал.1, вр. с чл.415 от ГПК вр чл.284 ал.2 от ЗЗД за установяване дължимостта на сумата 1037,22 лв. /хиляда тридесет и седем лева и двадесет и две стотинки/, представляваща неотчетена от ответника в полза на ищеца сума, която му е преведена по банкова сметка на 18.10.2016 година по изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ Д. К, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на

заявлението – 10.06.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена Заповед от 11.06.2021 година за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по Ч.гр.д. №***** по описа на Районен съд - Велико Търново, **поради извършено прихващане** с насрещно вземане на П. Ц. П. срещу „*****за сумата в общ размер на 1 129 лева, представляваща дължими адвокатски хонорари по Договори за правна защита и съдействие по Ч. гр.д. №*****одина на ГОРС и по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ Д. К и на платени такси по Ч. гр.д. № ***** година на ГОРС и изпълнително дело ***** по описа на ЧСИ Д. К.

ОСЪЖДА П. Ц. П. с ЕГН *****, с адрес гр.***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „*****, ЕИК *****, със седалище *****, представляван от Й. И. Р. сумата **110,10лв./сто и десет лева и десет стотинки/**, представляваща направени по делото разноски в заповедното и в настоящото исково производство, съразмерно на платената в хода на производството част от исквата претенция.

ОСЪЖДА „*****ОД, ЕИК *****, със седалище ***** представляван от Й. И. Р. **ДА ЗАПЛАТИ** на П. Ц. П. с ЕГН *****, с адрес ***** сумата **233,79 лв./двеста тридесет и три лева и седемдесет и девет стотинки/**, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената поради прихващане част от исквата претенция.

Решението може да бъде обжалвано пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението, препис от него да се приложи по ч.гр.д. №1*****г. на ВТРС.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____